

ปี 2560 กับโอกาสการลงทุนอุตสาหกรรมสนับสนุนเวียดนาม เพื่อเชื่อมต่อห่วงโซ่การผลิตที่กำลังขยายตัว

CURRENT ISSUE

ปีที่ 22 ฉบับที่ 2811

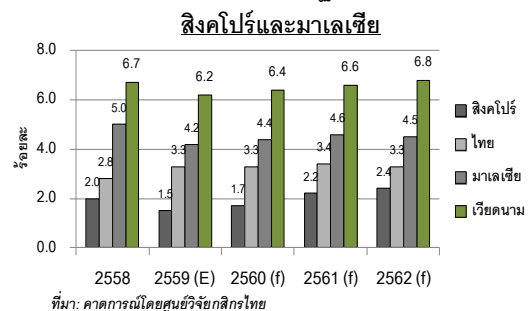
วันที่ 30 ธันวาคม 2559

▶ ประเด็นสำคัญ

- เวียดนามประกาศใช้กฎหมายพระราชกฤษฎีกาเลขที่ 111/2015/ND-CP ส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมสนับสนุน เพื่อหวังที่จะยกระดับห่วงโซ่การผลิตสู่อุตสาหกรรมขั้นต้นน้ำ-กลางน้ำที่ใช้เทคโนโลยีและทักษะแรงงานมากขึ้น อันจะทำให้เวียดนามสามารถผลิตสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น และนำไปสู่การเติบโตของเศรษฐกิจที่ยั่งยืนในระยะยาว
- ศูนย์วิจัยกสิกรไทยมองว่า การยกระดับอุตสาหกรรมสนับสนุน ควรดำเนินควบคู่ไปกับการพัฒนาศักยภาพ SMEs ในประเทศและเพิ่มความหลากหลายของภาคการผลิตเวียดนาม เพื่อสร้างปัจจัยดึงดูดใหม่ให้กับประเทศ ท่ามกลางการแข่งขันของชิ้นส่วนการผลิตจากจีนที่มีราคาถูกลง และการไม่เกิดขึ้นของความตกลงหุ้นส่วนเศรษฐกิจภาคพื้นแปซิฟิก (Trans-Pacific Partnership: TPP)
- ทั้งนี้ การส่งเสริมอุตสาหกรรมสนับสนุน ประกอบกับความอ่อนแอของ SMEs ในเวียดนาม ถือเป็นโอกาสของผู้ประกอบการไทยที่มีศักยภาพในการเข้าไปลงทุน เพื่อเชื่อมต่อห่วงโซ่การผลิตของผู้ประกอบการไทยรายใหญ่ๆ และบริษัทต่างชาติที่ได้เข้าไปลงทุนแล้วในระยะก่อนหน้า

ด้วยเม็ดเงินลงทุนจากต่างประเทศ (FDI) ที่หลั่งไหลเข้ามาในเวียดนามเพื่อผลิตสินค้าสำหรับการส่งออก โดยเฉพาะเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม รวมไปถึงรองเท้าและเครื่องหนัง ซึ่งเป็นสินค้าที่กำลังอยู่ในความต้องการของตลาดโลก ทำให้มูลค่าการส่งออกในช่วง 11 เดือนแรกของปี 2559 ขยายตัวร้อยละ 7.8 (YoY) สวนทางกับเศรษฐกิจโลกที่ยังคงเปราะบาง ศูนย์วิจัย

อัตราการขยายตัวของเศรษฐกิจเวียดนาม ไทย

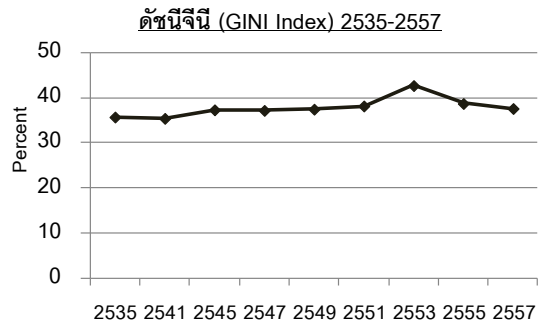
กสิกรไทยจึงประเมินว่า เศรษฐกิจเวียดนามน่าจะยังสามารถขยายตัวต่อเนื่อง โดยในช่วงปี 2559-2562 คงจะเติบโตในกรอบร้อยละ 6.0-7.0 ต่อปี สูงกว่าประเทศเพื่อนบ้านอย่างไทย สิงคโปร์และมาเลเซีย

แม้มูลค่าการส่งออกของเวียดนามจะขยายตัว แต่ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจกลับกระจุกตัวอยู่ที่บริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนเป็นหลัก จึงทำให้ทางการเวียดนามประกาศใช้กฎหมายที่ส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมที่ใช้ทักษะแรงงานและเทคโนโลยีมากขึ้น เพื่อหวังที่จะยกระดับภาคการผลิตภายในประเทศ ใน

ขณะเดียวกัน ก็เป็นโอกาสของผู้ประกอบการไทยที่มีศักยภาพในการเข้าไปลงทุน เพื่อรองรับและเชื่อมต่อกับห่วงโซ่การผลิตในเวียดนามอีกด้วย

การยกระดับภาคการผลิตสู่อุตสาหกรรมขั้นต้นน้ำ-กลางน้ำที่ใช้เทคโนโลยีและทักษะแรงงานมากขึ้นของเวียดนาม จะนำไปสู่การกระจายรายได้ภายในประเทศและการเติบโตของเศรษฐกิจที่ยั่งยืนมากขึ้น

แม้เวียดนามจะกลายเป็นฐานการผลิตเพื่อการส่งออกที่สำคัญในภูมิภาค แต่สินค้าส่งออกส่วนใหญ่ยังคงมาจากบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุน เช่น โทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม รวมไปถึงรองเท้าและเครื่องหนัง เป็นต้น ในขณะที่ ผู้ผลิตภายในประเทศ โดยเฉพาะ SMEs ที่คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 95 ของบริษัทจดทะเบียนในเวียดนามทั้งหมด และมีส่วนสำคัญต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศนั้น ส่วนใหญ่ยังส่งออกสินค้าเกษตรและทรัพยากรธรรมชาติที่มีมูลค่าเพิ่มต่ำ อีกทั้งไม่สามารถเข้าไปเชื่อมกับห่วงโซ่การผลิตของบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนได้ จึงทำให้เวียดนามต้องพึ่งพาการนำเข้าเพื่อการผลิตสำหรับส่งออก เป็นผลให้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการส่งออกโดยมาก ตกไปอยู่กับบริษัทต่างชาติ และเกิดความไม่เท่าเทียมของการกระจายรายได้ภายในประเทศ เห็นได้จากดัชนีจีนิ (GINI index)¹ ที่เพิ่มขึ้นต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2535 ที่ร้อยละ 35.7 เป็นร้อยละ 37.6 แม้เศรษฐกิจเวียดนามจะพัฒนาและขยายตัวอย่างก้าวกระโดดในช่วงที่ผ่านมา

ที่มา: World Bank รวบรวมโดยศูนย์วิจัยกสิกรรมไทย

ดังนั้น ทางการเวียดนามจึงมีความพยายามที่จะยกระดับภาคการผลิตภายในประเทศสู่การผลิตสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มมากขึ้น โดยส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมสนับสนุน และดึงดูดผู้ประกอบการภายในประเทศ โดยเฉพาะ SMEs ให้เข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น ผ่านประกาศใช้กฎหมายพระราชกฤษฎีกาเลขที่ 111/2015/ND-CP ซึ่งส่งเสริมการลงทุนทั้งด้านเงินทุนและภาษี อาทิ การให้เงินสนับสนุนในโครงการลงทุนที่มีการวิจัยและพัฒนา (R&D) รวมไปถึงการพัฒนาแรงงาน สิทธิพิเศษด้านเงินกู้และสิทธิพิเศษทางการลงทุน เป็นต้น นอกจากนี้ ทางการเวียดนามยังให้สิทธิประโยชน์สำหรับโครงการลงทุนเดิมที่ขยายการลงทุนในอุตสาหกรรมสนับสนุนจากเดิมที่จะให้สิทธิประโยชน์แต่โครงการลงทุนใหม่เท่านั้น โดยทางการเวียดนามจะเน้น

อุตสาหกรรมสนับสนุนเป็นอุตสาหกรรมที่มีความเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมหลักของเวียดนาม ดังนี้
1. สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม: ผ้าฝ้าย ด้ายและชิ้นส่วนที่เกี่ยวข้องต่างๆ
2. เครื่องหนังและรองเท้า: กาวรองเท้าและอุปกรณ์ตกแต่งต่างๆ
3. โทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์: ชิ้นส่วนที่ทำจากพลาสติก ยางพารา แก้ว และชิ้นส่วนอื่นๆ เช่น สายเคเบิล หลอดไฟแอลอีดี หูฟังและลำโพง เป็นต้น
4. อุตสาหกรรมยานยนต์: ตัวถัง ลูกสูบ ท่อไอเสีย กระจกอบสูบ ก้านสูบ เกียร์ ไฟและระบบไฟรถ เป็นต้น
5. เครื่องจักร: ชิ้นส่วนเครื่องกล เครื่องเชื่อม อุปกรณ์จับยึดและกำหนดตำแหน่ง รวมไปถึงอุปกรณ์เสริมต่างๆ เป็นต้น
6. ชิ้นส่วนที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง: แม่พิมพ์ต่างๆ พลาสติกที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง และชิ้นส่วนอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ อาทิ แผงวงจรสำหรับเครื่องใช้ไฟฟ้า ตัวประมวลผลแผงควบคุม และแผงโซลาร์เซลล์

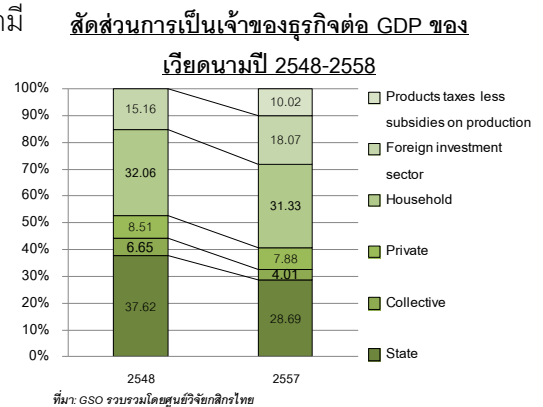
¹ ดัชนีจีนิ มีค่าตั้งแต่ 0-100 โดยค่ายิ่งมากขึ้นแสดงว่าการกระจายรายได้หรือ ค่าใช้จ่ายมีความไม่เท่าเทียมกันหรือมีความเหลื่อมล้ำกันมากขึ้น ในขณะที่ ค่า 0 แสดงถึงการกระจายรายได้หรือการใช้จ่ายมีความเท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์ และค่า 1 แสดงถึงการกระจายรายได้หรือการใช้จ่ายมีความไม่เท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์

ส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมต่อเนื่องกับอุตสาหกรรมหลักๆ ของประเทศ เพื่อหวังที่จะยกระดับห่วงโซ่การผลิตจากชั้นปลายน้ำที่ใช้แรงงานเข้มข้น สู่อุตสาหกรรมขั้นต้นน้ำ-กลางน้ำที่ใช้เทคโนโลยีและทักษะแรงงานมากขึ้น ซึ่งจะทำให้เวียดนามสามารถผลิตสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มสูง และจะนำไปสู่การเติบโตของเศรษฐกิจที่ยั่งยืนต่อไปในระยะข้างหน้า

ทั้งนี้ ศูนย์วิจัยกสิกรไทยมองว่า ท่ามกลางการแข่งขันของชิ้นส่วนการผลิตจากจีนที่มีต้นทุนต่ำ รวมไปถึงการไม่เกิดขึ้นของความตกลงหุ้นส่วนเศรษฐกิจภาคพื้นแปซิฟิก (Trans-Pacific Partnership: TPP) ที่เคยเป็นจุดแข็งสำคัญในการดึงดูด FDI อุตสาหกรรมขั้นต้นน้ำ-กลางน้ำ เนื่องจากกฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า (Rule of Origin) ที่ถูกกำหนดอย่างเคร่งครัดของ TPP คงจะทำให้เวียดนามต้องเผชิญกับโจทย์การดึงดูด FDI ในอุตสาหกรรมสนับสนุนที่ยากขึ้น ดังนั้น การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการภายในประเทศให้พร้อมรองรับภาคการผลิตที่กำลังขยายตัว หรือพร้อมที่จะเป็นหุ้นส่วนทางธุรกิจกับบริษัทต่างชาติที่ต้องการเข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมสนับสนุน ตลอดจนการสร้างความปลอดภัยให้กับสินค้าส่งออก น่าจะเป็นการสร้างจุดสนใจสำคัญที่จะทำให้เวียดนามสามารถดึงดูด FDI ในอุตสาหกรรมสนับสนุนมากขึ้นในระยะข้างหน้า

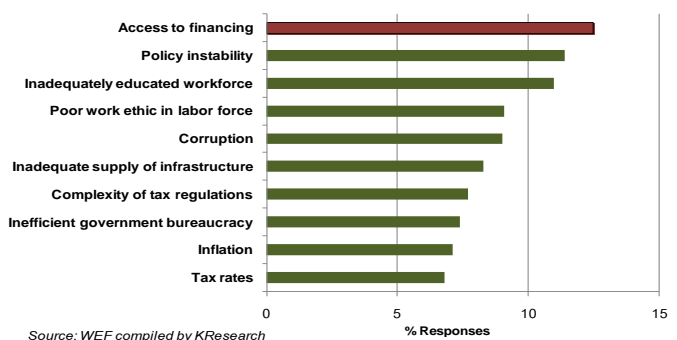
การส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมสนับสนุน ควรจะดำเนินการควบคู่กับการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการและเพิ่มความหลากหลายของภาคการผลิตภายในประเทศของเวียดนาม

ผู้ประกอบการขนาดเล็กและขนาดกลาง (SMEs) ถือว่ามีบทบาทค่อนข้างน้อยต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของเวียดนาม ทว่าหากพิจารณาสัดส่วนมูลค่าผลผลิตของผู้ประกอบการ SMEs (Household) ในจีดีพีเวียดนาม ซึ่งคิดเป็นกว่าร้อยละ 31.3 มากกว่าสัดส่วนของบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนและบริษัทที่เป็นของรัฐ อีกทั้งการจ้างงานของประเทศกว่าครึ่งหนึ่ง ยังมาจากธุรกิจ SMEs เป็นหลัก ยิ่งตอกย้ำความสำคัญของ SMEs ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจเวียดนามในระยะยาว

อย่างไรก็ดี SMEs ในเวียดนามกลับไม่สามารถเพิ่มความสำคัญของตนให้กลายเป็นฟันเฟืองที่มีบทบาทต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจได้ เนื่องจากการขาดความรู้ (Know-how) และเทคโนโลยี อันเกิดจากการขาดแคลนเงินทุนที่จะนำมาพัฒนาธุรกิจ เห็นได้จากการจัดอันดับอุปสรรคของการดำเนินธุรกิจในเวียดนาม โดย WEF ในปี 2558-2559 อันดับหนึ่งคือ การเข้าถึงแหล่ง

ดัชนีความยากง่ายสำหรับการดำเนินธุรกิจในเวียดนาม ปี 2559-2560

เงินทุน เป็นผลให้ SMEs เวียดนามที่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนจากธนาคารมีเพียงร้อยละ 30 ของจำนวน SMEs ทั้งหมดในประเทศ ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะสถาบันการเงินเวียดนาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งธนาคารของรัฐ ซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อการให้สินเชื่อในระบบเศรษฐกิจ นิยมปล่อยกู้ให้กับบริษัทขนาดใหญ่ที่เป็นของรัฐบาลมากกว่าให้ SMEs

บริการทุกระดับประทับใจ

อีกทั้ง SMEs เวียดนามเองก็ไม่มีสินทรัพย์ค้ำประกัน เช่น ที่ดิน สำหรับการกู้ยืมเงิน เนื่องจากประชากรเวียดนามไม่สามารถครอบครองที่ดินได้

นอกจากนี้ ภาคการผลิตของเวียดนามยังกระจุกตัวอยู่ในอุตสาหกรรมการผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ รวมไปถึงสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม โดยคิดเป็นสัดส่วนการส่งออกร้อยละ 44 ของมูลค่าการส่งออกในช่วง 11 เดือนแรกของปี 2559 ทำให้โอกาสของอุตสาหกรรมสนับสนุนจำกัดอยู่ในวงแคบ กล่าวคือ อุตสาหกรรมสนับสนุนส่วนใหญ่เป็นการผลิตชิ้นส่วนพื้นฐานขั้นต้นน้ำ-กลางน้ำ ที่สามารถใช้ได้ในหลายๆ อุตสาหกรรม แต่การที่ภาคการผลิตของเวียดนามกระจุกอยู่ในอุตสาหกรรมการผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ รวมไปถึงสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มนี้ ทำให้ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมสนับสนุนมีตัวเลือกในการกระจายสินค้าได้ไม่มากนัก ซึ่งส่งผลต่อกำลังการผลิตและต้นทุน ทำให้ผู้ลงทุนไม่มีความได้เปรียบด้านการผลิตที่ประหยัดต่อขนาด (Economies of Scale)

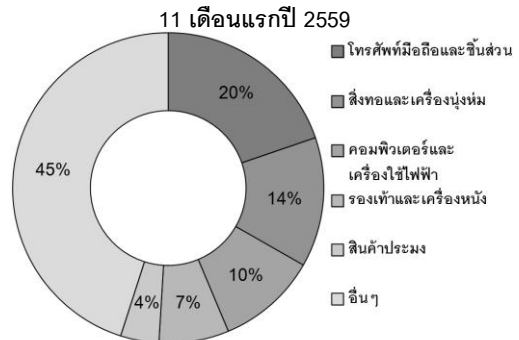
ดังนั้น การเพิ่มศักยภาพของ SMEs ผ่านการสนับสนุนการเข้าถึงแหล่งเงินทุนต่ำและเทคโนโลยีใหม่ๆ การดึงดูด FDI ที่มีความหลากหลายในอุตสาหกรรม รวมไปถึงการจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมการผลิตที่เน้นเทคโนโลยีขั้นสูงที่จำเป็น น่าจะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยเพิ่มความสามารถทางการแข่งขันของ SMEs และความน่าสนใจของเวียดนามในการเป็นฐานการผลิตสินค้าที่มีมูลค่าสูงมากขึ้นในระยะข้างหน้า

การส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมสนับสนุนของเวียดนาม นับเป็นโอกาสสำหรับผู้ประกอบการไทยในการเข้าไปลงทุน เพื่อเชื่อมห่วงโซ่การผลิตที่เกิดจากนักลงทุนไทยและต่างชาติในระยะก่อนหน้า

การส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมสนับสนุนของเวียดนาม ถือเป็นโอกาสของ SMEs ไทยในการเข้าไปลงทุน เชื่อมต่อการผลิตกับผู้ประกอบการไทยรายใหญ่ๆ ที่ได้ย้ายฐานการผลิตไปยังเวียดนามแล้วในช่วงหลายปีที่ผ่านมา สะท้อนจากเม็ดเงินลงทุนสะสมของไทยในเวียดนาม ณ เดือนกันยายน 2559 ร้อยละ 58.7 หรือมีมูลค่า 170.1 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ อยู่ในอุตสาหกรรมการผลิตเป็นหลัก โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานและทรัพยากรธรรมชาติ เช่น การแปรรูปสินค้าประมงและสินค้าเกษตร รวมไปถึงสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เป็นต้น ดังนั้น อุตสาหกรรมที่น่าสนใจสำหรับ SMEs ไทยในการเข้าไปลงทุนนี้ คงเป็นการผลิตเครื่องมือเครื่องจักรสำหรับการประมง การแปรรูปสินค้าประมงหรือสินค้าเกษตร รวมไปถึงการผลิตผ้าฝ้าย เครื่องหนังและอุปกรณ์ตกแต่งที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

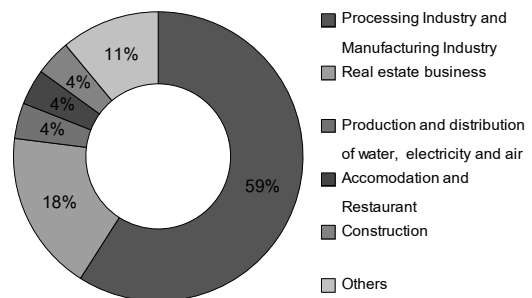
นอกจากนี้ การเข้าไปลงทุนในอุตสาหกรรมสนับสนุนขั้นต้นน้ำ-กลางน้ำ เพื่อบริการภาคการผลิตของเวียดนามที่กำลังขยายตัว ก็เป็นอีกโอกาสหนึ่งที่น่าสนใจ โดยอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพคือ

สินค้าส่งออกอันดับต้นๆของเวียดนามในช่วง

ที่มา: CEIC รวบรวมโดยศูนย์วิจัยกสิกรไทย

สัดส่วนการลงทุนสะสมในอุตสาหกรรมต่างๆ ของไทยในเวียดนาม ณ เดือนกันยายนปี 2559

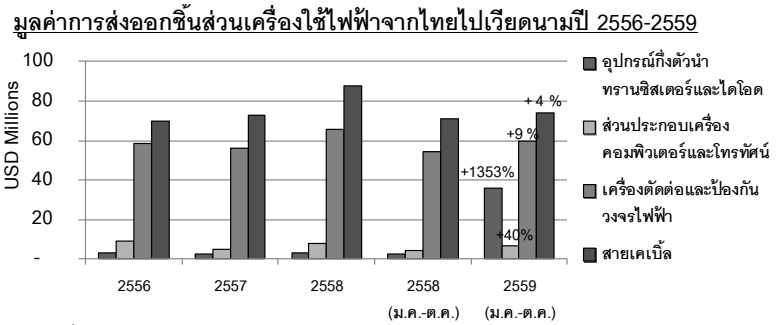

ที่มา: FIA และ MPI โดยศูนย์วิจัยกสิกรไทย

1. **ชิ้นส่วนเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อย่าง** อุปกรณ์กึ่งตัวนำทรานซิสเตอร์และไดโอด (HS 8541) ส่วนประกอบเครื่องคอมพิวเตอร์และโทรทัศน์ (HS 8528) เนื่องจากสินค้าทั้งสองชนิดนี้เป็นชิ้นส่วนสำหรับโทรทัศน์ ที่นัก

ลงทุนต่างชาติได้ย้ายฐานการผลิตจากไทยไปยังเวียดนาม นอกจากนี้ เครื่องตัดต่อและป้องกันวงจรไฟฟ้า (HS 8536) รวมไปถึงสายเคเบิล (HS 8544) ก็เป็นสินค้าที่มีศักยภาพ

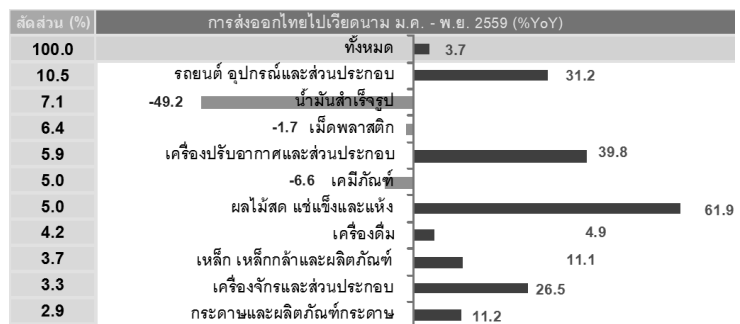
เช่นเดียวกัน เนื่องจากเป็นชิ้นส่วนที่ใช้กับเครื่องใช้ไฟฟ้าหลากหลายชนิด ประกอบกับเวียดนามเองก็เริ่มบริโภคและส่งออกเครื่องใช้ไฟฟ้าต่างๆ มากขึ้น อาทิ โทรทัศน์และตู้เย็น เป็นต้น ดังนั้น การลงทุนผลิตสินค้ากลุ่มดังกล่าวในเวียดนาม จึงมีศักยภาพที่จะเติบโต สะท้อนจากมูลค่าการส่งออกของไทยไปเวียดนามในกลุ่มชิ้นส่วนเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ได้ระบุในช่วงต้นยังคงขยายตัวได้ดีในช่วง 10 เดือนแรกของปี 2559

ที่มา: Global Trade Atlas จากกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ โดยศูนย์วิจัยกสิกรไทย

2. **อุตสาหกรรมต่อเนื่องอื่นๆ เช่น เครื่องจักรและส่วนประกอบเครื่องจักร กระดาษ ผลิตภัณฑ์กระดาษ และผลิตภัณฑ์พลาสติก บรรจุก๊าซ** รวมไปถึงผ้าฝ้าย อันเป็นสินค้าที่มีความเกี่ยวเนื่องกับ

อุตสาหกรรมหลักของเวียดนาม และยังเป็นสินค้าส่งออกอันดับต้นๆ ของไทยไปเวียดนาม ซึ่งบางชนิดมีอัตราการส่งออกขยายตัว สูงกว่ามูลค่าการส่งออกโดยรวมของไทยไปยัง

เวียดนามในช่วง 11 เดือนแรกของปี 2559 ที่เติบโตเพียงร้อยละ 3.7 (YoY) ที่มีมูลค่า 8.4 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ บ่งบอกถึงความต้องการในกลุ่มสินค้านี้ที่สูงขึ้นของตลาดเวียดนาม นอกจากนี้ ความหลากหลายของสินค้าส่งออกไทยไปยังเวียดนาม ประกอบกับความสามารถทางการแข่งขันของผู้ประกอบการเวียดนามที่ยังอยู่ในระดับต่ำ ยังหมายความว่าผู้ประกอบการไทยในอุตสาหกรรมอื่นๆ ที่มิได้กล่าวในช่วงต้น ยังมีศักยภาพในการเข้าไปลงทุน เพื่อแข่งขันและเชื่อมโยงห่วงโซ่การผลิตในเวียดนามอีกด้วย

โดยสรุป การยกระดับอุตสาหกรรมสนับสนุนของเวียดนาม ผ่านการส่งเสริมการลงทุนทั้งด้านภาษีและเงินทุนต่างๆ ควรดำเนินการควบคู่กับการเพิ่มความหลากหลายของภาคการผลิตและพัฒนาศักยภาพของ SMEs ภายในประเทศ โดยสนับสนุนด้านเงินกู้ระยะยาวที่มีต้นทุนต่ำ ตลอดจนจรรยาบรรณต่างๆ ที่มีความจำเป็นที่จะทำให้ SMEs เวียดนามสามารถเข้าไปเชื่อมโยงห่วงโซ่การผลิตในประเทศได้ อย่างไรก็ตาม จุดอ่อนของ SMEs นี้ถือเป็นโอกาสของผู้ประกอบการไทยในการเข้าไปเชื่อมโยงห่วงโซ่การผลิตที่เวียดนามยังไม่สามารถทำได้ ทั้งนี้ แม้

ผู้ประกอบการไทยจะมีศักยภาพในการเข้าไปลงทุน แต่ปัจจัยด้านการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความรู้เบื้องต้นสำหรับการลงทุน ก็ถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการดำเนินธุรกิจ在不同ประเทศ ดังนั้น ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรจะมีการสนับสนุนด้านเงินทุนด้านและแหล่งระดมเงินทุนอื่นๆ สำหรับการออกไปลงทุนในต่างประเทศ รวมไปถึงการจัดกิจกรรมเสวนาและจับคู่ธุรกิจ (Business Matching) ในขณะเดียวกัน ผู้ประกอบการไทยเองก็ควรมีการจัดทำแผนธุรกิจและระบบบัญชีที่มีมาตรฐาน เพื่อให้ง่ายต่อการขอสินเชื่อ นอกจากนี้ การศึกษากฎหมาย โอกาสและสิทธิประโยชน์การลงทุน ก็เป็นอีกปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ผู้ประกอบการไทยสามารถประสบความสำเร็จในตลาดเวียดนาม

Disclaimer

รายงานวิจัยฉบับนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่ทั่วไป โดยจัดทำขึ้นจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ที่น่าเชื่อถือ แต่บริษัทฯ มิอาจรับรองความถูกต้อง ความน่าเชื่อถือ หรือความสมบูรณ์เพื่อใช้ในทางการค้าหรือประโยชน์อื่นใด บริษัทฯ อาจมีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงข้อมูลได้ตลอดเวลาโดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า ทั้งนี้ผู้ใช้ข้อมูลต้องใช้ความระมัดระวังในการใช้ข้อมูลต่างๆ ด้วยวิจารณญาณของตนเองและรับผิดชอบในความเสี่ยงเองทั้งสิ้น บริษัทฯ จะไม่รับผิดชอบผู้ใช้นี้หรือบุคคลใดในความเสียหายใดจากการใช้ข้อมูลดังกล่าว ข้อมูลในรายงานฉบับนี้จึงไม่ถือว่าเป็น การให้ความเห็น หรือคำแนะนำในการตัดสินใจทางธุรกิจ แต่อย่างใดทั้งสิ้น

บริการทุกระดับประทับใจ